

1999 WHITBREAD ROMAN ÖDÜLÜ

ROSE TREMAIN

MÜZİK VE
SESSİZLİK

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
EMRE KUZUOĞLU

Rose Tremain
MÜZİK VE
SESSİZLİK

1999 WHITBREAD ROMAN ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1737
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 696

Music and Silence, Rose Tremain

© Rose Tremain, 1999

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Mayıs 2008

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0948-7

Çağdaş Avrupalı Kadın Yazarlar / *Contemporary European Women Authors*

Avrupa Birliği Kültür Programı'nın (2007-2013) desteğiyle yayınlanmıştır.

Published with the support of the Culture Programme (2007-2013) of the European Union.

Bu proje Avrupa Komisyonu'nun mali desteğiyle yürütülmektedir. Yayında yansıtılan görüşler sadece yazara aittir. Komisyon bu görüşlerden ve kitapta yer alan bilgilerin herhangi bir kullanımından sorumlu tutulamaz.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Rose Tremain
MÜZİK VE
SESSİZLİK

1999 WHITBREAD ROMAN ÖDÜLÜ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
EMRE KUZUOĞLU

CAN YAYINLARI

**ROSE TREMAIN'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

RENK / *roman*

Rose Tremain, 1943 yılında Londra'da doğdu. Öğrenimini Sorbonne'da ve Doğu Anglia Üniversitesi'nde tamamladı. Aynı üniversitede yaratıcı yazarlık dersleri verdi. İlk romanı *Sadler's Birthday* (*Sadler'in Doğumgünü*) 1976'da yayınlanan, 1983 yılında "En İyi Genç İngiliz Romancıları" listesinde yer alan, kitapları on dört dile çevrilen Tremain, *Sacred Country* (*Kutsal Ülke*) kitabıyla James Tate Black Ödülü'nü ve Femina Etranger Ödülü'nü, *Restoration* (*Restorasyon*) ile Booker adaylığının yanı sıra Sunday Express Yılın Kitabı Ödülü'nü ve Angel Edebiyat Ödülü'nü, *The Colonel's Daughter* (*Albayın Kızı*) ile Dylan Thomas Öykü Ödülü'nü, *Temporary Shelter* (*Geçici Korunak*) adlı radyo oyunuyla Giles Cooper Ödülü'nü ve *The Swimming Pool Season* (*Yüzme Havuzu Mevsimi*) ile Angel Ödülü'nü, *Müzik ve Sessizlik* ile Whitbread Roman Ödülü'nü kazandı. Tremain, 2007 yılında da İngiliz İmparatorluk Nişanı ile ödüllendirildi. Yazarın Türkçe'ye ilk çevrilen yapıtı *Valentina'ya Sevmek* ve Yeni Zelanda'daki altın arayıcılarının serüvenini aktaran *Renk* de Can Yayınları tarafından yayınlandı.

Emre Kuzuoğlu, öğrenimini Bilkent Üniversitesi, İşletme Bölümü'nde tamamladıktan sonra metin yazarı olarak reklam ajanslarında çalışmaya başladı. Halen Medina/Turgul reklam ajansında metin yazarlığı yapıyor. Bundan önce *Geceyarısı Sineması*, *Alt Yazı*, *Picus* ve *Serüven* dergilerinde korku sineması ve çizgi roman üzerine denemeleri yayınlanan Kuzuoğlu, *Müzik ve Sessizlik* ile edebiyat çevirilerine başladı.

*Kızım Eleanor'a
sonsuz sevgilerimle*

Teşekkür

Bana Rosenborg'daki mahzeni anlattığı için Claus Egerod'a, Kral IV. Christian hakkındaki bitmez tükenmez sorularımı sabırla yanıtladığı için Else Sandvad McNaught'a, benimle Danimarka'ya geldiği ve kendi başıma fark edemeyeceğim şeyleri keşfettiği için Penelope Hoare'a, Lutter muharebesini anlamama yardım ettiği için John Keegan'a, bu projeye yürekten inandığı için Vivien Green'e, bana akıllıca yol gösterdiği ve sevecen desteğini esirgemediği için Richard Holmes'a, güzel ve cesur kişiliği için kızım ve esin perim Eleanor Tremain'e teşekkür ederim.

İçindekiler

Birinci Bölüm
Kopenhag, 1629, 13

İkinci Bölüm
Frederiksborg ve Jutland, 1629-1630, 229

Üçüncü Bölüm
Sessiz Bahar, 1630, 401

Birinci Bölüm
Kopenhag, 1629

Leylak ve Ihlamur

Bir lamba yandı.

O ana kadar, yani lambanın önce mavi renkte parlayan alevi sonra sarıda karar kılıp süslü fanusu aydınlattığı ana kadar, genç adam gecenin ilerlemiş vaktinde ayak bastığı Rosenborg Sarayı'ndaki koyu karanlıktan çok etkilenmişti. Uzun bir deniz yolculuğunun ardından yorgun, ağrıyan gözlerle neredeyse yalpalayarak yürürken bu karanlığın doğasını sorguluyordu. Sonunda bu gizemin bir dış etken olan ışığın yokluğundan çok, kişisel olduğunu, kendi umutsuzluğundan kaynaklandığını anladı.

Duvarları ahşap panolarla kaplı oda, çevresinde şekillenirken içi biraz rahatladı. Bir ses "Burası *Vinterstue*. Kış Salonu," dedi.

Lamba yukarı kalktı. Yüksekte tutulduğunda taze hava ile kuvvetlenmiş gibi daha parlak yandı ve genç adam duvarda hareket eden bir gölge fark etti. Bunun uzun, yan yatmış bir gölge olduğunu görünce kendisi olduğunu anladı; bozulmuş gibiydi gölgesi. Omuzlarından aşağıya, sırtı boyunca geniş bir kamburu vardı. Ama bu gölgelerin oyunuydu işte. Genç lavta sanatçısının ismi Peter Claire idi ve sırtındaki kambur ise gerçekte lavtasıydı.

Bir çift gümüş aslan heykelinin yanında duruyordu. Titrek ışıktaki ikisi de onu seyrediyormuş gibi görünüyordu. Aslanların ardında bir masa ve birkaç tane yüksek arkalı sandalye görebiliyordu Peter Claire, ama kendisi tüm bunlardan çok kopuktu, hiçbir nesneye uzanıp dinlemezdi. Sonra lamba ilerledi ve onun da izlemesi gerekti.

"Bir ihtimal," dedi uzun boylu beyefendi acele ile

lambayı taşırken, “Majesteleri Kral Christian, bu gece çalmanızı emredebilir. Sıhhati hiç iyi değil. Hekimleri müzik dinlemesini tavsiye ettiler. Bu yüzden Kraliyet Orkestrası'nın üyeleri gece gündüz, daima çalmaya hazır olmalılar. Bunu size hemen söylemenin doğru olacağını düşündüm.”

Peter Claire'in sıkıntısı biraz daha arttı. Sevdiği insanlardan ve yerlerden çok uzağa, Danimarka'ya gelmesine sebep olan hırsından dolayı kendine kızıp lanet etti. Yolcuğunun neredeyse sonundaydı, ama kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Bu yeni başlangıcın nedeni aslında çok acı bir vazgeçiş değil miydi? Birden lamba anlamsız bir hızla hareket etti ve sanki odadaki tüm eşyalar yer değiştirdi. Peter Claire birkaç saniye içinde gölgesinin duvardan tavana doğru uzayıp sonra da sanki hiç var olmamış gibi karanlık tarafından yutulmasını izledi.

Koridorun sonuna geldiler ve beyefendi bir kapının önünde durdu. Kapıya vurup parmakları dudağında, içeriden gelecek izin için bekledi. Sonunda derin ve yavaş bir tonda izin verildi ve Peter Claire bir dakika içinde kendini bir koltukta geceliği ile oturan Kral Christian'ın karşısında buldu. Kralın önündeki masanın üstünde bir terazi ve bir avuç gümüş para duruyordu.

Kral gözlerini kaldırırken İngiliz lavta sanatçısı eğildi; Peter Claire karanlık bir kış gecesi majestelerinin kendisine nasıl hayretle baktığını asla unutmayacaktı. Kral onun suratını dikkatle inceledikten sonra bir tek kelime fısıldadı: “Bror.”

“Affedersiniz efendim?..” dedi Peter Claire.

“Önemli değil,” dedi Kral. “Bir hayalet. Danimarka'da pek çok hayalet vardır. Size anlatmadılar mı?”

“Hayır, Majesteleri.”

“Boş verin. Kendiniz göreceksiniz. Yeryüzündeki en eski uluslardan biriyiz. Fakat şunu bilin, artık fırtınaların, karmaşanın, bencilliğin, kaynayan bir kargaşanın dönemi.”

“Kargaşanın mı efendim?”

“Evet. Bu yüzden gümüşleri tartıyorum. Aynı paraları

sürekli tartıyorum, bir yanlışlık olmasın diye. Şıkır şıkır, her gün, kargaşanın yerine düzeni getirmeye çalışıyorum.”

Peter Claire buna nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu; o sırada uzun boylu beyefendinin, kendisi farkına varmadan odayı terk ederek teraziyi kenara itip koltuğuna iyice gömülen kral ile onu yalnız bıraktığını fark etti.

Kral Christian başını kaldırdı ve sordu: “Kaç yaşındasınız, Bay Claire? Nerelisiniz?”

Skrivestue'de, yani kralın çalışma odasında şömine yanıyor. Küçük yer, elma ağacı ve deri kokuyordu.

Peter Claire cevap olarak yirmi yedi yaşında olduğunu ve ailesinin İngiltere'nin doğu kıyısında, Harwich şehrinde yaşadığını söyledi. Kışın denizin acımasız olduğunu da ekledi.

“Acımasız. Acımasız!” diye tekrarladı Kral. “Neyse, hızlı davranıp bu kelimeyi unutmalıyız. *Acımasız*. Bakın Lavtacı, bitlerden çok çekiyorum. Korkmayın hemen. Saçımdaki ya da yastığımdaki bitlerden bahsetmiyorum. Çevremi saran korkakları, yalancıları, alçakları, inatçıları, hilekârları ve zamparaları kastediyorum.¹ Nerede hani filozoflar? Bunu soruyorum sürekli.”

Peter Claire karşılık vermek istemedi.

“Cevap için düşünmenize gerek yok. Çünkü hepsi Danimarka'yı terk etti. Bir tanesi dahi kalmadı.”

Konuşması bittiğinde majesteleri kalktı ve Peter Claire'in yanında durduğu şömineye doğru yürüdü. Bir lamba alıp genç adamın yüzüne doğru tuttu. Kral, Peter Claire'in yüzünü incelerken genç adam bakışlarını indirdi, çünkü daha önce kralın yüzüne uzun süre bakmaması konusunda uyarılmıştı. Çirkin bir kraldı bu. İngiltere Kralı I. Charles, Fransa Kralı XIII. Louis, tarihteki bu karanlık dönemin yakışıklı krallarıydılar ama Danimarka Kralı IV. Christian –hakkında söylenenler doğruysa, ne kadar cesur, güçlü ve kültürlü olursa olsun– somun gibi bir surata sahipti.

¹ Yazar burada hem bitler, hem de argoda eşşek herifler anlamına gelen *lice* sözcüğünü kullanarak kan emiciliğe gönderme yapıyor. (Y.N.)

Buna acı bir tezat olarak melek kadar güzel bir yüze sahip lavtacı, kralın nefesindeki şarap kokusunu aldı. Fakat kımıldayamadı. Kral elini uzatıp yanağına zarifçe dokunduğunda bile. Sarı saçları ve deniz mavisi gözleri ile Peter Claire, çocukluğundan beri yakışıklı bilinirdi. Kendisi bu görüntüsünü pek önemsemez, sanki zaman onu elinden hiç almayacakmış gibi davranırdı. Bir keresinde kız kardeşi Charlotte'un Tanrı'ya yüzlerini değiştirmesi için dua ettiğini duymuştu. Ardından da bunun kız kardeşi için daha iyi bir takas olabileceğini düşünmüştü. Ve şimdi yabancı bir yerde, kasvetli ve karanlık düşünceler içinde lavtacı fiziksel güzelliğinin bir kez daha beklenmedik bir incelenmenin odağı olduğunu gördü.

“Anlıyorum. Anlıyorum,” diye fısıldadı Kral. “Tanrı sık sık yaptığı gibi abartmış. Karım Kirsten'in göstereceği ilgiden sakının. Sarı saçları nerede görse aptallaşır. Onun karşısında iken maske takmanızı öneririm. Tüm güzellikler geçicidir. Ama tabii siz bunu görüyorsunuz. Aslında kendimi bir kanıt olarak göstermek istemezdim.”

“Güzelliğin geçici olduğunu biliyorum efendim.”

“Tabii ki biliyorsunuz. Neyse, artık biraz müzik çalmalısınız. Sanırım sizin Bay Dowland'i bu sarayda ağırladığımızı biliyorsunuzdur. O kadar güzel bir müziği ancak acı çeken bir ruhun yapabileceğine dair bir söz vardır. Adam hırs ve nefret dolu olduğu halde çaldığı parçalar yağmur kadar ince ve narindi. Oturup kendisini dinler ve duygulanarak hüngür hüngür ağlarken Dowland Usta o korkunç bakışlarıyla bizi öldürebilirdi. Anneme onu bir kenara çekip ‘Dowland, bu nefrete daha fazla hoşgörü gösterilemez ve gösterilmeyecektir,’ demesini tembihledim. Ama o müziğin yalnızca ateş ve şiddetten doğabileceği cevabını vermiş. Ne dersiniz?”

Peter Claire biraz düşündü. Tam olarak açıklayamadığı bir nedenle bu soru onu yatıştırmıştı; sıkıntısının bir parça azaldığını hissetti. “Ben de ateş ve şiddetten doğduğunu düşünüyorum, efendim,” dedi, “ama bunların anti-tezinden – yani soğuk mantık ve dinginlikten de doğabil-

ir.”

“Mantıklı gibi. Ama tabii gerçekte müziğin nereden, nasıl ortaya çıktığını, ya da ilk notanın ne zaman duyulduğunu bilmiyoruz. Asla da bilemeyeceğiz. İnsan ruhunun kelimeleri kullanmadan konuşabilmesidir müzik. Ve acıları rahatlatır – bu bir gerçek. Bu arada söyleyeyim, olduğu gibi, dürüst ve gerçek olan her şeyi severim ben. Peki tamam, o halde, neden bana Dowland’ın *Lachrimae*’sinden birini¹ çalmıyorsun? Onunlike, benim çok hoşuma giden Tanrı vergisi bir anlam derinliği var. Müziği, çalan kişinin yeteneğiyle gösteriş yapmasına hiç yer bırakmaz.”

Peter Claire lavtasını çantadan çıkarıp gövdesine yasladı. Kulağını (İrlandalı bir kontesin hediye ettiği küçük taşlı bir küpenin takılı olduğu kulağını) yaklaştırıp akort etti. Kral Christian esneyip tatlı melodinin başlamasını bekledi. Oldukça kilolu biriydi. Oturduğunda yaptığı en küçük bir değişiklik, rahatsızlık veriyordu.

Sonunda Peter Claire gövdesini lavta çalarken daima aldığı pozisyona getirdi; kalçadan hafifçe öne doğru eğildi, başını kaldırdı, çenesini indirip sağ eliyle yarı dairesel bir şekilde enstrümanını, sanki varlığının merkeziymiş gibi kucakladı. Müziğin kendisinden dışarı taşıdığını ancak bu şekilde durarak hissediyordu. Çalmaya başladı. Sesin berraklığını duydu ve yalnızca bu seslerin bile Danimarka kralı için yeterli olacağını düşündü.

Parça sona erdiğinde krala baktı ama o kımıldamadı bile. İri elleri koltuğun kollarını kavramıştı. Başının karanlıkta kalan sol tarafından aşağıya, inci ile bağlanmış tek bir örgü sarkıyordu. “Baharda,” dedi bir zaman sonra Christian, “Kopenhag leylak ve ıhlamur kokardı. Şimdi artık bu kutsal koku nerede, bilmiyorum.”

---

¹ John Dowland’ın (1563-1626), *Lachrimae* ya da *Yedi Gözyaşı* adını taşıyan ve *Lachrimae Antiquae*, *Lachrimae Antiquae Novae*, *Lachrimae Cementes*, *Lachrimae Tristes*, *Lachrimae Coactae*, *Lachrimae Amantis*, *Lachrimae Verae* parçalarından oluşan besteleri. (Y.N.)

*Danimarka Kralı IV. Christian'ın Karısı
Kirsten Munk'un Günlüğünden*

Otuzuncu yaş günümde gerçekten çok sevdiğim bir ayna hediye edildi bana. Bu yeni aynamı önceleri çok beğendim. Ama sonra onda kesinlikle yanlış bir şey olduğunu anladım, sırlanışında kesinlikle hata yapılmıştı, çünkü o şeytanî nesne beni şişman gösteriyordu. Sonunda parçalamaları için gönderdim onu.

Buraya yazdığım, doğum günü hediyelerimin hiçbiri sahiplerinin verirken takındıkları tavrı hak edecek kadar muhteşem değildi. Zavallı yaşlı efendim, kralım altına karşı olan tutkumu bildiği için bana, kendisinin altın ata binmiş, mızrak taşıyan heykelini armağan etti. Heybetli bir yürüyüşü olması gereken at ön ayakları ile öyle bir şaha kalkmış ki atın yanında koşuyormuş gibi yapan, ama aslında onu tutan soytarı olmasa aptal at neredeyse düşecek. Aslında ben, yaşlı kocamın sevgisinin göstergesi olan yeni bir armağan istememiştim. Ben sadece altın istemiştim. Şimdi, bu heykeli sevmiş, ona bayılmış gibi yapmam gerek. En küçük bir yanlış anlamayı önlemek için onu hep göz önündeki yerlerde sergilemek gibi abuk subuk davranışlarda bulunmak zorundayım; oysa onu Kraliyet Darphanesi'nde eritip külçe haline getirtmeyi, o külçeyi ellerim ve ayaklarımla okşamayı, hatta som altını yanağıma dayamak ya da bacaklarımla arasında yerleştirmek için yatağıma almayı yeğledim.

Bu hediyeye bir de "Kalbimin sahibi biricik fareciğime, efendisinden, C4" yazılı mesaj iliştilmişti. Kâğıdı hemen yırtıp ateşe attım. Uzun zaman önce, taze gelini iken onu beyaz küçük parmaklarımla gıdıkladığımda bana "farecik" diye isim takmış, bu da benim hoşuma gitmiş, beni güldürmüştü, ben de yaramaz bir küçük fare gibi hareketler yapmıştım. Ama artık o günlerin hepsi geride kaldı. O kadar geride kaldılar ki gerçekten yaşadılar mı, şüphelenmeye başlıyorum. Artık "farecik" olmak için en küçük bir istek dahi duymuyorum. Onun yerine

bir sıçan olmayı yeğlerim. Sıçanların keskin dişleri vardır, ısırabilirler. Ölümcül hastalıklar taşırlar. Neden kocalarımız bizim uzun süre boyunca onların evcil hayvanları olarak kalmak istemediğimizi anlamıyor?

Beni asla kabullenmeyen bir sürü hırslı asilzadenin davet edildiği doğum günü şölenimde alabildiğine şarap içip kütüklerin üzerine yuvarlanıncaya kadar dans ettim, sonra da kütükleri yatağım kadar rahat bularak çevremdeki kendini beğenmiş güruhun önce sus pus olduğunu, sonra da bana bakıp hakkımda kötü kötü fısıldaştıklarını görünceye kadar yürekte kahkahalar atarak kütüklerin üzerinde yuvarlanıp durdum.

Biraz sonra kral, tüm o kıskanç beyefendilerin ve edepsiz karılarının önünde, kalkmam için yardım edilmesini ve yanına götürülmemi emretti. Bana kendi kadehinden su ikram etti; sonra ne yaparsam yapayım saraydan kovulmam için dolap çeviremeyeceklerini, çünkü (Danimarka kraliçesi unvanım olmasa da) kralın karısı olduğumu ve beni hâlâ deliler gibi sevdiğini herkese göstermek için omzumu, yüzümü öpüp bana övgüler yağdırdı.

Ve bu davranışı beni daha cesur düşünmeye teşvik etti. Ne yapabileceğimi –kötülükte ne kadar ileri gidebileceğimi– ve hâlâ burada Kopenhag’da, sarayda yaşayıp tüm ayrıcalıklarına sahip çıkabileceğimi merak etmeme neden oldu. Kendi kendime buradan sürülmeme sebep ne olabilir, diye sordum. Ve yapacağım veya söyleyeceğim Hiçbir Şeyin bu sonuca neden olmayacağına karar verdim.

Böylece daha ileri gidip Salm Kontu Otto Ludwig ile olan gönül eğlencemi gizli tutmaktan vazgeçerek dilediğim her zaman ve her yerde onunla yatabilmek için ona duyduğum Arzu’yu açığa vurup vurmamayı düşünmeye başladım. Benim gibi asla kraliçe unvanının bahşedilmediği birinin neden bir âşığı olmasın ki? Dahası, ölesiye ihtiyacım olan şeyleri bana verebilen o güzel Alman’la geçirdiğim birkaç saatin sonunda kralıma, nedimelerime ve hatta çocuklarıma karşı çok daha sevecen davrandığının farkına vardım. Ama bu ruh halim birkaç saatten, en

fazla bir günden uzun sürmüyor, sonra yine o sinirli kadına dönüşüyorum. Yani eğer kontumu (on beş günde bir yerine) her gün, her gece görüp onunla biraz oynaşabilsem, ne kadar Mutlu ve Tatlı bir kadın olurum, böylece de hepimizin hayatı huzura kavuşmuş olur.

Acaba aşkımı Otto'ya itiraf ederek bir risk alır mıyım? Üzerinde biraz düşününce, hayır zannetmiyorum. Çok yakın zamana kadar Danimarka'nın çıkarları ve kralımız için Katolik ordularıyla savaşıp hayatını tehlikeye atmış, cesur bir paralı asker o. Bir kahraman ve kral tarafından da çok seviliyor. Böyle bir adamın tüm ihtiyaçları ve arzuları karşılanmalı bence. Yalnız ben, erkeklerin birbirlerine değer verdikleri değil, bıktıkları ve çok sevmedikleri şeyleri hediye olarak verdiklerine inanırım. Ve ne zaman ki emek verdikleri şeyler kendilerinden istenir, o zaman öfkelenirler. Eğer aşkımın yatağıma girmesi için izin isteyecek olsam şu anda benim durumum da aynen böyle olurdu. Bu yüzden de bana kraldan istekte bulunma cesaretini veren şeyin –yani kralın bana olan aşkının– aynı zamanda böyle bir talepte bulunmama engel olduğuna karar veriyorum.

Geriye izlenecek tek yol kalıyor. Her gün ince, küçük ve acımasız hareketlerle Kral Christian'ı kendimden uzaklaştırmalıyım. Öyle bir plan yapmalıyım ki, bir yıl içinde kocam ikimiz yaşadığı sürece bir daha farecikle oyun oynamayı istemeyecek hale gelsin.

Kapalı Pencere

Danimarka sularla çevrili bir krallıktır. Halk, ülke topraklarını büyük donanmaya ait gemilerin bir arada tuttuğunu ve onlarca mil uzunluğundaki palamarların tarlaları ve ormanları suyun üzerinde yüzdürdüğünü hayal eder.

Ve eski bir öykü, denizden esen meltemle tuzlu havada hâlâ dolaşır durur: Bir gölün ortasındaki küçük adada yer alan Frederiksborg Şatosu'nda Kral IV. Christian'ın dünyaya gelişinin hikâyesidir bu.

1999 WHITBREAD ROMAN ÖDÜLÜ

ROSE TREMAIN

MÜZİK VE
SESSİZLİK

ROMAN

1629 yılında, Peter Claire adlı genç bir İngiliz müzisyen, Danimarka kralı IV. Christian'ın saray orkestrasına katıldığında, kendini tuhaf bir ortamda bulur. Orkestra sarayın altındaki soğuk mahzende çalmakta, yalnız ve mutsuz kral yukarıdaki odasında dinlemektedir. Saf güzelliğinden ötürü “kralın meleği” diye anılan Peter Claire, aydınlıkla karanlığın, iyi ile kötünün ölümüne savaştıkları bu sarayda, kocasını aldatan kraliçenin hizmetkârlarından Emilia'ya âşık olur. Göreviyle tutkusu arasında kalan genç müzisyen hem düşlerini gerçekleştirmenin hem de ruhunu kurtarmanın yolunu nasıl bulacaktır?

Günümüz İngiliz edebiyatının en usta tarihsel roman yazarlarından biri sayılan **Rose Tremain**, Britanya ve İrlanda Kitapçılar Birliği'nin Whitbread Ödülü'ne değer görülen *Müzik ve Sessizlik* adlı yapıtında, aşk ve sanatla örülmüş unutulmaz bir öykü anlatıyor.

KAPAK RESİMİ: CARAVAGGIO

ISBN 978-975-07-0948-7

9 789750 709487

<http://www.canyayinlari.com>